

майка ѝ видѣ едритѣ сълзи, що обливаха лицето на дъщеря ѝ.

— Само съ сълзи нищо нѣма да излѣзе, чедо!

— Знамъ! знамъ! — едва додаде Ана, душена отъ сълзи и безисходна мъка. И азъ сама се питамъ. Тогази? Питамъ се, а отговоръ не мога да найда.

— Толкозъ дена веки, човѣкъ трѣбва да знай. То не може тѣй! Затворилъ дюкянъ, ходи като слисанъ.

— Нека си гледа дюкяна! Нека си мисли за кѣщата. Какво съмъ крива азъ, като не мога повече?

— И мислишъ ли, че ще се свърши тѣй най-лесно?

— Лесно, мъчно, незнамъ! Азъ не мога повече да мисля. Тѣй ми се оцѣло отъ свѣта, че . . .

— Стѣпи на дявола на врата ти думамъ, Ано и не ставай такава. Станахме за смѣхъ на махалата. А пѣкъ азъ съмъ стара жена. Не мога азъ да се разправамъ. Стани, облѣчи се. Ей сега ще доди пакъ Добри и се разговоръ съ него.

— Да се срѣнама съ него! Че какво ще му говоря?

— Говори му каквото знаешъ. Човѣкътъ трѣбва да знае какво да прави.

Настана кѣсо мѣлчаніе. Въ това врѣме се чу затваряние на пѣтнитѣ врата.

— Той трѣбва да е! промѣлви майката и излѣзе.

Ана се вслуша да чуе кой е дошѣлъ, ала нищо не разбра и пакъ остана въ легло.

— Иска да говори съ мене? — Какво ще ме пита? Какво ще му отговорямъ азъ? — се питаше тя. И сѣкашъ нѣщо взе да чопли стари рани.

Тя приличаше на волна птица, литнала съ захласъ на свобода, и прострѣлена въ своя полетъ отъ смъртна стрѣла.

Колкото по-нагорѣ се възвемаше, пронизаното крило по-вече слабѣй и въ тоя лудъ полетъ на горѣ се чувствува, че силитѣ чезнатъ. И тя виждаше какъ пада, пада на долѣ, гдѣ смъртъта грозно сочеше студени нокти.

— И да пропадна, но вѣрна на себе си да остана — се възмогна въ нея оскърбеното чувство на пробудини. лото се съзнание на млада жена, не взела пай на мла-

И въ негодувание тя стана. Вдигна завѣсата на прозореца и съ нервни стѣпки закрѣстосва изъ стаята.

Вънъ мѣглата като че почваше да се продига и тя